

εκείνους που οδήγησαν στην εκτεταμένη εργασιακή ανασφάλεια και επισφάλεια αρκετά πριν από την εκδήλωση των συμπτωμάτων της πρόσφατης κρίσης.

Οι αλλαγές που συντελούνται δεν χαρακτηρίζονται καταρχήν από πρωτοτυπία, αφού σε μεγάλο βαθμό έχουν καταγραφεί σε πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Αυτό που ωστόσο είναι πρωτοφανές αφορά τη συρροή τόσων παρεμβάσεων σε ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα και σε μια χώρα με ελλειμματικό κοινωνικό κράτος και κραυγαλέα ανεπαρκείς μηχανισμούς ελέγχου απέναντι στην παραδοσιακά εκτεταμένη εργοδοτική αυθαιρεσία. Η εκτόξευση της ανεργίας στο 15% σε πραγματικά ποσοστά, με την ετήσια αύξηση των ανέργων κατά 150.000, η δραστική περικοπή των αμοι-

βών σε όλο το φάσμα της μισθωτής εργασίας μειώνοντας σε ένα έτος το της αγοραστικής της δύναμης, και η βίαιη απορρύθμιση θεμελιωδών δικαιωμάτων διαμορφώνουν ένα νέο εργασιακό τοπίο. Ο «εργασιακός Μεσαίωνας» του πρόσφατου παρελθόντος επεκτείνεται και βαθθαίνει. Η «γενιά των 700 ευρώ» μετατρέπεται σε «γενιά των 500 ευρώ». Ο κατώτατος μεικτός μισθός των 740 ευρώ διαβρώνεται νόμιμα και υποχωρεί στα 592 ευρώ. Οι νεόπτωχοι μισθωτοί υπολογίζονται σε 850.000. Οι νέοι εισέρχονται στην αγορά εργασίας με έναν καινούργιο εργασιακό «κώδικα» δικαιωμάτων και υποχρεώσεων διαμορφώνοντας μια νέα κουλτούρα για την εργασία σε μια πορεία κινεζοποίησης των εργασιακών σχέσεων....

Ελένη Πορτάλιου

Διεθνής Συνδιάσκεψη για την Κλιματική Αλλαγή στο Κανκούν του Μεξικού

Από τις 29/11 έως τις 10/12/2010 πραγματοποιήθηκε στο Κανκούν του Μεξικού η Διεθνής Συνδιάσκεψη για την Κλιματική Αλλαγή. Το πρωτόκολλο του Κιότο (1997) λήγει το 2012 και η προηγούμενη συνδιάσκεψη του ΟΗΕ στην Κοπεγχάγη (Δεκέμβριος 2009) δεν κατέληξε σε μια νομικά δεσμευτική συμφωνία ανάμεσα στους ισχυρούς του πλανήτη. Αποδεί-

χθηκε η απροθυμία των κυβερνήσεων, κυρίως του Βορρά (ΗΠΑ, Καναδάς, Ε.Ε.), αλλά και των ραγδαία αναπτυσσόμενων χωρών του Νότου (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία), να προβούν σε λύσεις των τεράστιων οικολογικών και κοινωνικών προβλημάτων που συνδέονται με την κλιματική αλλαγή. Αυτή η ασυγχώρητη ανευθυνότητα απέναντι στο μέλλον του πλανήτη είναι αποτέλεσμα της κυριαρχίας

των αγορών και της ασυδοσίας του κεφαλαίου στην εκμετάλλευση των ανθρώπων και της φύσης.

Η συνάντηση στο Κανκούν θα μπορούσε είναι μια αποφασιστική στιγμή για το κίνημα της κλιματικής δικαιοσύνης αλλά και το παγκόσμιο περιβαλλοντικό κοινωνικό κίνημα, το οποίο έχει δείξει το δρόμο για την υπέρβαση του σημερινού ακραία νεοφιλελεύθερου μοντέλου ανάπτυξης, που οδηγεί στην καταστροφή εκατομμύρια ανθρώπους στις φτωχές χώρες του Νότου και αυξάνει τις κοινωνικές ανισότητες στις χώρες του Βορρά. Θα μπορούσε επίσης να είναι μια σημαντική ευκαιρία να προωθηθεί η Συμφωνία των Λαών που προέκυψε από την «Παγκόσμια Συνδιάσκεψη των Λαών για την κλιματική αλλαγή και τα δικαιώματα της Μητέρας Γης» στη Βολιβία (Κοτσάμπάμπα), τον Απρίλιο του 2010, ως απάντηση στην αποτυχία των κυβερνήσεων στην Κοπεγχάγη.

Παρ' όλ' αυτά τα πρώτα στοιχεία που έρχονται από το Κανκούν δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικά, όσον αφορά μια δίκαιη διεθνή δεσμευτική συμφωνία που θα προβλέπει τη δραστική μείωση των ρύπων σε διεθνές επίπεδο τουλάχιστον κατά 80% μέχρι το 2050 σε σχέση με το 1990 και στις αναπτυγμένες χώρες –που ευθύνονται για το 75% της κλιματικής αλλαγής– κατά 40% μέχρι το 2020 και στο 0% μέχρι το 2050. Σημαντικά σημεία μιας δίκαιης συμφωνίας είναι επίσης η αλληλεγγύη και η ουσιαστική οικονομική υποστήριξη στις φτωχότερες χώρες, με άμεση καταβολή μια πρώτη δόση 110 δισ. ευρώ από τις αναπτυγμένες βιομη-

χανικά χώρες, καθώς και η κατάργηση των νεοφιλελεύθερων ευέλικτων μηχανισμών του Κιότο (εμπορία δικαιωμάτων εκπομπών, κ.λπ.)

Πολιτικές για το κλίμα στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα, η πολιτική της κατ' ευφημισμόν «πράσινης ανάπτυξης», που προωθεί η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, αποτελεί υποταγή των οικολογικά και κοινωνικά βιώσιμων επιλογών στους νέους τομείς κερδοφορίας του μεγάλου κεφαλαίου.

Στο πλαίσιο αυτό προωθούνται περιβαλλοντικά και κοινωνικά επικίνδυνες επενδύσεις παραγωγής ενέργειας, όπως έγινε στον Αστακό, διαγωνίζονται ρυπογόνες ενεργειακές επιλογές, απαξιώνονται οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας με τον αντιπεριβαλλοντικό τρόπο που χωροθετούνται, δεν προκρίνονται πολιτικές και μέτρα εξοικονόμησης, η ΔΕΗ ιδιωτικοποιείται περαιτέρω και η ενέργεια εκχωρείται στους ιδιώτες, σε βάρος της οικολογικής αειφορίας και των μικρών καταναλωτών.

Το νερό εμπορευματοποιείται με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων φορέων, ενώ συνεχίζεται η πολιτική των μεγάλων καταστροφικών έργων –φραγμάτων κ.λπ.– διαχείρισης των υδάτινων πόρων στον αγροτικό χώρο.

Η δημόσια γη, οι ελεύθεροι και πράσινοι χώροι, τα περιαστικά δάση και οι ορεινοί όγκοι δεν προστατεύονται επαρκώς, αντιθέτως τμήματά τους εκχωρούνται σε ιδιώτες για εκμετάλλευση με την

εγκατάσταση ασύμβατων περιβαλλοντικών χρήσεων.

Το εθνικό σύστημα μεταφορών εξακολουθεί να στηρίζεται στα ιδιωτικά μέσα, με αποτέλεσμα τη δημιουργία νέων αυτοκινητοδρόμων και σταθμών διόδων, επιλογή περιβαλλοντικά επιζήμια και οικονομικά καταστροφική για τα μικρά και μεσαία εισοδήματα. Ο ΟΣΕ και οι δημόσιες συγκοινωνίες ιδιωτικοποιούνται και απαξιώνονται, ενώ δεν υπάρχει δημόσιο μεταφορικό σύστημα που να εξυπηρετεί το σύνολο της χώρας.

Τα οικολογικά κινήματα της χώρας μας χρειάζεται να συνδεθούν με τα αντίστοιχα εργατικά και κοινωνικά για κοινές απαντήσεις, δράσεις και αγώνες ώστε ν' αντιμετωπιστεί η κλιματική αλλαγή. Ήδη έχουν υπάρξει σημαντικές κινητοποιήσεις, όπως αυτή κατά του λιθάνθρακα, κεντρικά και σε 3 πόλεις –Καβάλα, Αστακός, Χαλκίδα– που απέτρεψε την εγκατάσταση εργοστασίων παραγωγής ενέργειας με το πιο ρυπογόνο ορυκτό καύσιμο.

Συνεργασία των οικολογικών και κοινωνικών κινήματων στην Αττική

Στην Αττική συντονίστηκαν, φέτος για τέταρτη χρονιά 43 περιβαλλοντικές και

δημοτικές κινήσεις, προβάλλοντας πέντε σημεία που αποτελούν κοινούς τόπους αγώνων και μείζονες στόχους άμεσα συνδεδεμένους με την κλιματική αλλαγή.

Οι οργανώσεις, που έδωσαν κοινή συνέντευξη τύπου με αναλυτικές θέσεις και πραγματοποίησαν συγκέντρωση στο Σύνταγμα στις 4 Δεκεμβρίου, διατυπώνουν τα παρακάτω σημεία :

1. Δημιουργία τεσσάρων Μητροπολιτικών Πάρκων σε Ελληνικό, Γουδή, Ελαιώνα, Δραπετσώνα. Επίσης, προστασία του Κτήματος Βεΐκου.
2. Προστασία των ορεινών όγκων (περιαστικών δασών): Πάρνηθα, Πεντέλη, Υμηττός, όρος Αιγάλεω – Ποικίλο, Τουρκοβούνια.
3. Ανάσχεση της βιομηχανικής ρύπανσης και μέτρα απορρύπανσης στο Θριάσιο Πεδίο. Όχι στις επεκτάσεις των ΕΛΠΕ και των μονάδων ηλεκτροπαραγωγής της Χαλυβουργικής.
4. Όχι στην ιδιωτικοποίηση των δημοσίων συγκοινωνιών. Πλήρης ανάπτυξη συστήματος δημοσίων μέσων μεταφοράς (λεωφορεία, τρόλεϊ, μετρό – ιδιαίτερα δυτικά και προς τον Πειραιά, τραμ), συνεχή δίκτυα πεζών διαδρομών και ποδηλατοδρόμων.
5. Όχι στον αντισυνταγματικό νόμο για επενδύσεις με fast track μηχανισμούς παράκαμψης της περιβαλλοντικής και άλλης νομοθεσίας.